

Sygnatura akt: V GC 138/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 08 czerwca 2020r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 01 czerwca 2020r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **SERWIS Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko: (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda Ł. L. pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz kwotę 287,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt VGC 138/20

UZASADNIENIE

W dniu 31 stycznia 2020 r. (data wpływu) powód (...) SERWIS Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpił do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwem, w którym wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany ma zapłacić na jego rzecz kwotę 942,96 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 02 listopada 2019 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego ubezpieczyciela na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy leasingu nr (...) jest użytkownikiem samochodu marki S. o nr rej. (...), zaś właścicielem tego pojazdu jest (...) S.A. z siedzibą we W.. Podniósł, że w dniu 02 marca 2019 r. doszło do kolizji komunikacyjnej. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) u pozwanego ubezpieczyciela. Powód wskazał, że został upoważniony przez właściciela uszkodzonego samochodu do realizacji niezbędnych czynności naprawczych. Podniósł, że zlecił naprawę blacharsko-lakierniczą pojazdu u autoryzowanego dealera, za którą w dniu 24 kwietnia 2019 r. została wystawiona faktura VAT. Zgodnie z zawartą w niej informacją po 50% podatku VAT pokrywać miał powód i pozwany. Powód podał, że w dniu 07 maja

2019 r. uiszczył swoje 50% podatku. Wskazał, że dnia 25 października 2019 r. wezwał pozwanego do dopłaty kwoty 942,96 zł na rachunek autoryzowanego dealera, jednakże bezskutecznie. Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie wskazując, że poszkodowanym nie jest powód, tylko firma leasingowa.

Zarządzeniem Przewodniczącej Wydziału z dnia 31 stycznia 2020 r. sprawa została zarejestrowana w rep. GC.

W odpowiedzi na pozew z dnia 03 marca 2020 r. (data wpływu) pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana przyznała, że w dniu 02 marca 2019 r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której uległ uszkodzeniu samochód osobowy marki S. (...) nr rej. (...) stanowiący własność (...) S.A. z siedzibą we W., użytkowany przez powoda na podstawie umowy leasingu. Przyznała również, że sprawca zdarzenia ubezpieczony był z u niej z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC). Pozwany wskazał, że przyjął odpowiedzialność za powstałą szkodę i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił serwisowi naprawczemu kwotę 1.015,66 zł netto.

Pozwany ubezpieczyciel podniósł zarzut legitymacji czynnej powoda w przedmiotowej sprawie. Wskazał, że pomiędzy leasingodawcą i leasingobiorcą nie doszło do skutecznego przelewu wierzytelności dotyczącej odszkodowania za naprawę uszkodzonego pojazdu. Podkreślił, że świadczenia wypłacone powodowi w toku likwidacji szkody odbywały się na podstawie upoważnienia do odbioru odszkodowania.

Na rozprawie w dniu 01 czerwca 2020 r. pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) SERWIS Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Zaś pozwany ubezpieczyciel (...) S.A. z siedzibą w W. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(fakty bezsporne).

W dniu 02 marca 2019 r. doszło do kolizji komunikacyjnej, wskutek której uległ uszkodzeniu samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność (...) S.A. z siedzibą we W.. Powód był jego użytkownikiem na podstawie umowy leasingu operacyjnego (OH) nr (...) z dnia 01 czerwca 2017 r. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) u pozwanego.

(fakty bezsporne, a nadto: umowa leasingu k. 25-27).

Szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 04 marca 2019 r. i zarejestrowana pod numerem (...).

(fakty bezsporne, a nadto: druk zgłoszenia szkody w pojeździe k. 55-57).

Dnia 05 marca 2019 r. właściciel samochodu (...) S.A. z siedzibą we W. upoważnił serwis naprawczy I. do odbioru należnego odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu oraz do składania dokumentów i zasięgania informacji w zakładzie ubezpieczeń. Wypłata odszkodowania miała nastąpić na podstawie faktur VAT wystawionych na powoda jako leasingobiorcę, zaś ewentualne różnice pomiędzy wartością złożonych faktur, a kwotą należnego odszkodowania wynikające z umowy ubezpieczeniowej miał pokryć leasingobiorca - powód.

(dowód: upoważnienie k. 30).

Pismem z dnia 06 marca 2019 r. ubezpieczyciel poinformował serwis naprawczy, że przyjął odpowiedzialność za powstałą szkodę.

(fakty bezsporne, a nadto: informacja o zakresie odpowiedzialności k. 59-60).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel przyznał i na podstawie decyzji z dnia 06 marca 2019 r. wypłacił (...).

i M. (...) Sp. jawna z siedzibą w K. odszkodowanie za uszkodzony pojazd

w wysokości 7.184,00 zł. Zaś na podstawie decyzji z dnia 24 kwietnia 2019 r. przyznał dopłatę do wypłaconego wcześniej świadczenia w wysokości 1.015,66 zł. Odszkodowanie zostało wypłacone jak wcześniej, na rzecz warsztatu naprawczego.

(fakty bezsporne, a nadto: decyzja k. 31, 58).

W dniu 24 kwietnia 2019 r. (...) Sp. jawna z siedzibą w K. wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) za naprawę uszkodzonego pojazdu na kwotę 2.901,58 zł brutto. W jej treści zawarto zapis, że kwotę podatku VAT po połowie, tj. po 942,96 zł uregulują powód i pozwany.

(dowód: faktura VAT k. 28-29).

Powód uregulował kwotę 942,96 zł tytułem połowy należnego od przedmiotowej faktury podatku VAT.

(fakt bezsporny).

W dniu 29 maja 2019 r. pozwany mailowo poinformował (...) Sp. jawna z siedzibą w K., że odszkodowanie zostało ustalone w kwocie netto, gdyż właścicielem pojazdu jest firma leasingowa, która możliwość odliczenia podatku VAT w pełnej wysokości.

(dowód: e-mail k. 32).

Pismem z dnia 28 września 2019 r. (...) Sp. jawna z siedzibą w K. wezwał powoda do zapłaty kwoty 942,96 zł wynikającej z faktury VAT nr (...)

w terminie do dnia 10 października 2019 r. pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego. Wskazał, że kwota ta stanowi 50% podatku VAT z tej faktury, dotychczas nieuregulowanego.

W odpowiedzi na wezwanie powód wskazał, że uiszczył „swoje” 50% podatku. Podniósł, że dopiero z pisma warsztatu dowiedział się, że pozwany wypłacił odszkodowanie

w kwocie netto, nie uiszczając drugiej części podatki, do czego był zobowiązany. Jednocześnie poprosił o wstrzymanie działań windykacyjnych i sądowych do czasu wyjaśnienia sprawy.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 33, odpowiedź na wezwanie k. 34-35).

Pismem z dnia 25 października 2019 r. powód odwołał się od decyzji pozwanego ubezpieczyciela i wniósł o dopłatę kwoty 942,96 zł wynikającej z faktury VAT nr (...), a stanowiącej 50% podatku VAT. Zaś pismem z dnia 27 listopada 2019 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(dowód: odwołanie od decyzji k. 36-39, pismo k. 40).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych

w aktach sprawy, które uznał za wiarygodne w całości. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, ani nie była kwestionowana przez strony (art. 230 kpc).

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie okoliczności faktyczne były między stronami bezsporne, w szczególności bezspornym był zakres uszkodzeń pojazdu oraz koszty jego naprawy. Spór obejmował zaś ustalenie, czy odszkodowanie za naprawę pojazdu powinno zostać wypłacone w kwocie netto.

Powód uznał się za poszkodowanego w niniejszej sprawie, wskazując na umowę leasingu łączącą go z właścicielem uszkodzonego pojazdu. Z kolei pozwany wskazywał, iż w przypadku uszkodzenia pojazdu będącego przedmiotem leasingu właścicielem oraz poszkodowanym jest finansujący. Ponadto, w ocenie pozwanego, pełnomocnictwo upoważniające powoda do zgłoszenia szkody i podjęcia czynności niezbędnych do ustalenia odszkodowania, nie spowodowało, że powód jest stroną poszkodowaną, nie przysługuje mu zatem legitymacja czynna w przedmiotowej sprawie.

W myśl art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc).

Zgodnie z treści art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r.

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 473) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną

w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z treścią art. 36 ust. 1 zd. 1 cytowanej wyżej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Natomiast w myśl art. 436§2 kc w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody posiadacze tych pojazdów mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, tj. na zasadzie winy. Wynika z tego, że ubezpieczyciel jest zobowiązany do odszkodowania jeżeli zachowanie posiadacza pojazdu wyrządzającego szkodę było zawinione.

Przez szkodę w rozumieniu art. 361§2 kc należy rozumieć różnicę między stanem majątkowym poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. Odszkodowanie winno zrekompensować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę. Odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzą reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361 - 363 kc), z tą istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności

z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne.

Legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje, co do zasady, oddaleniem powództwa. Legitymacja procesowa zaś jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego Sąd może rozstrzygnąć o istnieniu albo nieistnieniu indywidualnie konkretnej normy prawnej, przytoczonej w powództwie. Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy, a stwierdziwszy brak legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej), zamyka rozprawę i wydaje wyrok oddalający powództwo.

W przedmiotowej sprawie powód użytkował uszkodzony samochód w oparciu o umowę leasingu.

Na podstawie umowy leasingu finansujący (leasingodawca) zobowiązuje się oddać rzecz korzystającemu (leasingobiorcy) do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony (art. 709¹ kc) i wydać mu tę rzecz (art. 709⁴§1 kc). W umowie leasingu można zastrzec, że korzystający obowiązany jest ponosić koszty ubezpieczenia rzeczy od ryzyka jej utraty w czasie trwania leasingu (art. 709⁶ kc). Zgodnie z treścią art. 709⁹ kc korzystający powinien używać rzeczy w sposób określony w umowie leasingu, a w braku takiego określenia w sposób odpowiadający właściwościom i przeznaczeniu rzeczy.

Umowa leasingu może przewidywać tzw. opcję przeniesienia własności, a mianowicie zobowiązanie się finansującego do przeniesienia na korzystającego własności rzeczy po upływie oznaczonego w umowie czasu trwania leasingu, co uprawnia korzystającego do żądania od finansującego przeniesienia na jego rzecz własności rzeczy (art. 709¹⁶ kc). Do czasu ewentualnego wykonania tej opcji finansujący jest właścicielem rzeczy i zarazem jej samoistnym posiadaczem, natomiast korzystający jest jej posiadaczem zależnym, dla którego źródłem uprawnienia do używania rzeczy w określony sposób jest właśnie umowa leasingu (tak wyrok SN z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04).

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądów powszechnych, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie obejmuje szkód powodujących zwiększenie pasywów po stronie korzystającego związanych ze zleceniem naprawy uszkodzonego pojazdu, które podlegają rozliczeniu pomiędzy korzystającym a finansującym w ramach łączącej strony umowy leasingu. W żadnej więc mierze umowa leasingu zawarta między właścicielem pojazdu a leasingobiorcą i zawarte tam ustalenia odnośnie pokrywania kosztów naprawy pojazdu nie mogą oddziaływać na zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – źródłem bowiem obowiązku wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela w przedmiotowym przypadku nie jest umowa leasingu, a czyn niedozwolony sprawy szkody, z którym ubezpieczyciela łączy umowa OC.

Art. 709⁷§1 kc stanowi, iż korzystający obowiązany jest utrzymywać rzecz w należyтым stanie, w szczególności dokonywać jej konserwacji i napraw niezbędnych do zachowania rzeczy w stanie nie pogorszonym, z uwzględnieniem jej zużycia wskutek prawidłowego używania, oraz ponosić ciężary związane z własnością lub posiadaniem rzeczy. Trafnie wskazuje się w doktrynie, iż zakres tego obowiązku został wyznaczony przez takie naprawy i konserwacje, które są niezbędne do zachowania rzeczy w stanie nie pogorszonym. Jednakże do niezbędnych napraw nie sposób zaliczyć naprawy uszkodzenia, które powstało w wyniku wyrządzenia szkody przez osobę trzecią. Naprawy i konserwacja wykraczające poza te granice leżą w gestii finansującego i to on powinien ponosić ich koszty (por. Kidyba Andrzej (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część szczególna, wyd. II, wersja elektroniczna LEX 2018). Należy zatem uznać, iż leasingobiorca nie ponosi odpowiedzialności za uszkodzenia rzeczy przez osoby trzecie.

W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że w przypadku samochodów będących przedmiotem umowy leasingu, w razie ich uszkodzenia, poszkodowanym w zakresie kosztów naprawy takiego pojazdu jest jego właściciel, a zatem w niniejszej sprawie Europejski Fundusz (...) S.A. z siedzibą we W.. Wobec tego należne mu odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy jest odszkodowaniem w kwocie netto, gdyż przysługuje mu uprawnienie do odliczenia 100% podatku VAT. W przypadku uszkodzenia pojazdu korzystający nie jest poszkodowanym, albowiem nie jest właścicielem rzeczy, a jedynie jej posiadaczem zależnym i tym samym nie doznaje on z tego tytułu szkody w swoim majątku.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż w decyzji ustalającej odszkodowanie pozwany wyraźnie wskazał, iż poszkodowanym jest (...) S.A. z siedzibą we W.. Również w zgłoszeniu szkody jako właściciel pojazdu wskazany jest (...) S.A. Natomiast w treści upoważnienia, na które powołuje się powód właściciel pojazdu upoważnił serwis naprawczy (...) Sp. jawna z siedzibą w K. do odbioru należnego odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu oraz do składania dokumentów

i zasięgnięcia informacji w zakładzie ubezpieczeń. Wskazał w nim również, że wypłata odszkodowania ma nastąpić na podstawie faktur VAT wystawionych na powoda jako leasingobiorcę, zaś ewentualne różnice pomiędzy wartością złożonych faktur a kwotą należnego odszkodowania wynikające z umowy ubezpieczeniowej ma pokryć powód.

Nieistotna w przedmiotowej sprawie była okoliczność, że faktura za naprawę uszkodzonego pojazdu została wystawiona na użytkownika pojazdu, który jest podatnikiem podatku VAT, ale ma prawo tylko do częściowego jego odliczenia. Fakt, iż właściciel pojazdu (leasingodawca) nie korzysta z odliczeń pomimo iż posiada taką możliwość, nie mogło spowodować dla pozwanego ujemnych konsekwencji, tj. nie może zwiększać jego obowiązku odszkodowawczego. Ponadto, skoro właścicielem pojazdu przez cały okres trwania umowy leasingu pozostaje finansujący, to on powinien być uznany za poszkodowanego.

Również bez znaczenia była treść zapisu w fakturze, że kwotę podatku VAT po połowie, tj. po 942,96 zł uregulują powód i pozwany. Stanowiła ona jedynie oświadczenie wystawcy przedmiotowej faktury i nie jest podstawą do przyjęcia, że takie ustalenia zostały poczynione.

Sąd w niniejszej sprawie podziela przy tym stanowisko wyrażone w orzecznictwie, zgodnie z którym odszkodowanie za szkodę poniesioną przez podatnika podatku VAT na skutek zniszczenia lub uszkodzenia rzeczy (samochodu) nie obejmuje podatku VAT mieszczącego się w cenie nabycia rzeczy lub usługi w zakresie, w jakim poszkodowany mógłby obniżyć należny od niego podatek o kwotę podatku naliczonego przy nabywaniu rzeczy lub usługi (por. uchwała SN z dnia 22 kwietnia 1997 r., III CZP 14/87, uchwała SN z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06, wyrok SO w Toruniu z dnia 26 maja 2017 r., sygn. akt VI Ga 57/17).

Podkreślenia wymaga fakt, iż w toku procesu powód nie podnosił, a tym bardziej nie wykazał zgodnie z treścią art. 6 kc, by właściciel uszkodzonego pojazdu przelał na niego wierzytelność z tytułu ubezpieczenia pojazdu w trybie art. 509 kc. Tym samym stroną stosunków związanych z uszkodzonym pojazdem jest finansujący, jako właściciel pojazdu uszkodzonego, a nie korzystający z samochodu - powód.

Należało zatem zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, iż powód nie miał w niniejszej sprawie legitymacji materialnej, a kluczowy dla oceny rozliczenia podatku VAT był status podatkowy właściciela pojazdu, którym był (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W., a nie leasingobiorcy, czyli powoda.

Z uwagi na niezasadność roszczenia w zakresie należności głównej bezzasadne było również żądanie pozwu w zakresie zasądzenia odsetek.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku i oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 270,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Powód przegrał proces w całości, musiał więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niego na rzecz pozwanego kwotę 287,00 zł tytułem kosztów procesu, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szulawa